

Όμιλία στὸν ὄσιο Παχώμιο ἡμέρα τῆς Ἀγιοκατατάξεως τοῦ
14/10/2014

Μακαριώτατε πάτερ καὶ Δέσποτα, Ἀρχιεπίσκοπε τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, κ. Καλλίνικε.

Σεβασμιώτατε , Θεοφιλέστατοι ἅγιοι ἀδελφοὶ Ἀρχιερεῖς, σεβαστὲ Γέροντα τῆς Ἱερᾶς Σκήτεως, τίμιον πρεσβυτέριον, διακονία τῆς ἐκκλησίας, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐκ πάντων τῶν Ἀγίων μελῶν της καὶ λέγω Ἀγίων, διότι πάντες κατέστημεν Ἅγιοι διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ἐξεχώρισε κάποια μέλη της, τὰ ὅποια ἐχαρακτήρησε μὲ τὸ ἰδιαίτερο προσωνύμιο τοῦ «Ἁγίου», διὰ τὴ μεγίστην τους προσφορὰ στὴν Ἐκκλησίαν (*ἱεραποστολική, ὁμολογιακὴ, ἀσκητικὴ, θεολογικὴ, θαυματουργικὴ κ.λπ.*), ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἰδιαίτεράν τιμὴν καὶ χάριν ποὺ ἔλαβαν παρὰ Θεοῦ καὶ ἀκολούθως τὴν παρορησίαν ποὺ ἀπέκτησαν παρὰ τῷ Θεῷ. Αὐτὸ γινόταν φανερὸ στὴν καθολικὴ συνείδησιν τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἀπελάμβαναν στὴν καθημερινή τους ζωὴ τὰ διὰ τοῦ Ἁγίου προσώπου ἐκπεμπόμενα θεῖα χαρίσματα (*θαύματα, θεραπείες, εὐωδία λειψάνων, ἐμφανίσεις του, ἱκανοποίησιν διαφόρων αἰτημάτων κ.λπ.*). Ἔτσι, ὅταν ἡ συνείδησις τῶν πιστῶν μαρτυροῦσε διὰ τὴν ἀγιότητα ἑνὸς συγκεκριμένου προσώπου, τότε, χωρὶς ἀναμονὴν κάποιας ἐπισήμου πράξεως, συνήρχοντο διὰ τὴν ἐπέτειον τῆς μνήμης του, ἀνεγείροντο Ναοὶ ἐπ' ὀνόματί του, ἐποιοῦντο ἀσματικὲς Ἀκολουθίες κ.λπ.

Ἡ ἐπίσημη πράξις ἀγιοκατατάξεως ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, ἐπακολουθεῖ ὄλων αὐτῶν, ἔχει διαπιστωτικὸ

χαρακτήρα καὶ ἐπικυρώνει – ἀναγνωρίζει ἀπλῶς τὴν ἤδη παγιωθείσα στὴν συνείδησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος ἀγιότητα καὶ ἱερότητα τοῦ προσώπου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος οὔτε «ἀγιοποιεῖ» οὔτε «ἀναδεικνύει».

Μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς νήσου Χίου, ἀπὸ τὸ ἔτος 2007, μοῦ ἀνετέθη παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ γνωστοποιήσω εἰς Αὐτὴν τὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν ὅτι ὁ ἐν μακαρία τῇ λήξει Ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Παχώμιος, ὁ ἰδρυτὴς καὶ κτήτωρ τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Σκήτεως καὶ τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἀποτελεῖ μία εἰσέτι ἀγιασμένη μορφή τοῦ 19^{ου} αἰῶνος καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅπως δέον ἀναγράφεται εἰς τὰς ἀγιολογικὰς δέλτους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ γέρον Παχώμιος, κατὰ κόσμον Παναγιώτης Ἀρελλᾶς, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τῆς Χίου, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς ταλαιπωρίες καὶ περιπλανήσεις στὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου δεκαεπτὰ ἐτῶν μετέβη διὰ νὰ ἐργαστεῖ, ὁδηγήθηκε Θεία Προνοία στὴν κοινοβιακὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀφοῦ ὁ ἴδιος, καταζητούμενος ἀπὸ τὶς τουρκικὰς Ἀρχές, προσευχηθεὶς καὶ αἰτήσας τὴ σωτηρία του, ὑπεσχέθη στὸ Θεὸν τὴν ἀφιέρωσιν του στὴ μοναχικὴ ζωή.

Ὁ δυναμικός, ζωηρός, εὐέξαπτος καὶ εὐκίνητος νεαρός μὲ τὸν ἐνθουσιώδη καὶ αὐθόρμητον χαρακτήρα του, ἀφοσιώθηκε στὰ ἱερά του καθήκοντα ὡς μοναχός, Παχώμιος ὀνομασθεὶς, κατεδάμασε τὰ πάθη του καὶ ἐνεφάνισε πνευματικὴ πρόοδο στὸ κοινόβιο, ἢ ὁποῖα προσείλκυσε τὴν προσοχὴ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς.

Μετὰ ἀπὸ παραμονὴ λίγων ἐτῶν στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἐπέστρεψε στὴ Χίο καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ ἱστορικὸ σπήλαιον τοῦ Προβατᾶ, ὅπου πρὸ πολλῶν αἰῶνων ἀσκήτευσαν οἱ

τρεις Ἅγιοι Πατέρες, Νικήτας, Ἰωάννης καὶ Ἰωσήφ, οἱ ὅποιοι καὶ ἴδρυσαν τὴν ἱστορικὴ Νέα Μονὴ Χίου.

Ἐδῶ, ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ καὶ γονυκλισίαις διήρχετο τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας καὶ ἀσκούμενος μὲ θεῖον ζῆλον ἴδρυσεν τὴν Ἱερὰ Σκήτη τῶν Ἁγίων Πατέρων. Μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, μακριὰ ἀπὸ τὴν τύρβη τῆς κοινωνίας, ἀπομονωμένος ἀγωνιζόταν τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς. Ἐπιδόθηκε σὲ αὐστηρὴ ἀσκησι, πάλεψε κυριολεκτικὰ μὲ τοὺς δαίμονας καὶ τὶς ἀντιξοότητες, τὶς ὁποῖες ἀντιμετώπιζε ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ σατανᾶ.

Ἡ κοινοβιακὴ Σκήτη τῶν Ἁγίων Πατέρων σύντομα ἄρχισε νὰ ἐπανδρῶνεται, ὥστε κατὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Γέροντος καὶ ἴδρυτοῦ τῆς ἀριθμοῦσε περὶ τοὺς 65 μοναχοὺς. Παρὰ τὶς αὐστηρὰς τοῦ μεθόδους ἀσκήσεως ἔσπευδαν νὰ συμμονάσουν ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ γειτονικὴ Ἰωνία (Τσεσμέ), τὴ Χίο, ἀλλὰ καὶ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἀπήχησις τοῦ στη Χιακὴ Κοινωνία ὑπῆρξε πολὺ μεγάλη. Οἱ παλαιότεροι τὸν ἀνέφεραν μὲ πολὺ σεβασμὸν, ἀνάμεικτο μὲ φόβον, πὺ ἐπήγαζε ἀπὸ τὴν αὐστηρότητα τῆς βιοτῆς του, σὲ σημεῖον πὺ ἂν κάποιος διακρινόταν γιὰ αὐστηρότητα χαρακτῆρος, συνήθιζαν νὰ λέγουν τὴ φράσιν «σὰν τὸν Παχώμιον εἶσαι (ἢ εἶναι)». Ὅταν κατέβαινε στὴν πόλιν τῆς Χίου, φοροῦσε πάντοτε πολὺ χαμηλὰ τὸ κουκούλι του, ὥστε μετὰ βίας διέκρινε κανεὶς τὸ πρόσωπόν του. Ἐτιμᾶτο πολὺ ἀπὸ τὸ λαὸν καὶ τὶς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς τοῦ τόπου γιὰ τὴν ἄμεμπτη ἐν γένει βιοτῆ του. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος, ὁ ὅποιος γνῶρισε στὰ πρῶτα χρόνια τῆς πνευματικῆς του πορείας τὸν Ὅσιον καὶ ἡ γνωριμία τουσ αὐτῆ ἦταν καταλυτικὴ γιὰ τὴ μετέπειτα ζωὴ του. Διὰ συνδρομῆς τοῦ Ὁσίου Παχωμίου καὶ δι' ἐξόδοις τοῦ Ἰωάννη Χωρέμη ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος ἐσπούδασεν τὴ Θεολογία. Ὁ δὲ Ἅγιος Νεκτᾶριος, ὁ ὅποιος τηροῦσε συχνὴ ἀλληλογραφία μὲ τὸν

Ὅσιο γιὰ πνευματικὰ θέματα, ἐνήργησε τὰ δέοντα, ὥστε λίγο πρὶν τὴν τελευτὴ τοῦ Ὁσίου νὰ νοσηλευθεῖ στὸν «Εὐαγγελισμόν».

Ὁ Παχώμιος, βαθύτατα εὐσεβής, ἐλεήμων καὶ ἀφιλοχρήματος, ὅλες τὶς εἰσπράξεις τῆς Σκήτεως τὶς διέθεσε ὄχι μόνο πρὸς πλήρη κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τῶν μοναχῶν καὶ τῶν μοναζουσῶν τοῦ Παρθενῶνος, σὲ τροφή, ἔνδυση καὶ στέγασιν, ἀλλὰ διὰ συνδρομῆς του ἐκτίσθη μεγαλόπρεπος ναὸς στὴ γενέτειρά του καὶ ἐπισκευάσθηκε ὁ κατακρημνησθεὶς τροῦλος τῆς Νέας Μονῆς.

Οἱ προσφορές του στὴ Χίο εἶναι πολλές. Ὁ Γέροντας συμβουλεύει, παροτρύνει, καθοδηγεῖ, παραινεῖ τοὺς πιστοὺς ποὺ συρρέουν στὴ Σκήτη, διδάσκει λόγῳ καὶ ἔργῳ, μεσολαβεῖ στὶς τοπικὲς ἀρχές γιὰ τὰ καθημερινὰ θέματά τους. Ἡ Σκήτη καθίσταται πόλος ἔλξεως, ἀνεγείρονται νέα κτήρια, μοναχοὶ συγκεντρώνονται ἀπὸ ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς Ἑλλάδος. Εἶχε εἰσχωρήσει εὐεργετικὰ στὴ χιακὴ κοινωνία ἢ προσωπικότητα τοῦ ἀοιδίου Γέροντα.

Γιὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἦλθε σὲ σύγκρουσιν μὲ αἰρετικοὺς καὶ ἔγραψε ἐναντίον τους τὴν «Ὑπεράσπισιν τῆς ἀλήθειας καὶ νίκην κατὰ τοῦ διαβόλου», ὅπου ἀναιρεῖ τὰ φληναφήματα τῶν αἰρετικῶν. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε ὡς πρῶτος ἀντιοικουμενιστῆς κατὰ τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν τοῦ καθηγητοῦ Δ. Μικρούδη, τὸν ὁποῖον ἐκάλεσε σὲ δημόσιο διάλογο, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν προσῆλθε.

Οἱ μοναχοὶ διηγοῦνται ἀπὸ τοὺς παλαιότερους ὅτι εἶχε τὸ χάρισμα τῶν δακρῶν καὶ τῆς προσοράσεως. Γενικῶς, ὁ σεπτὸς πατὴρ καὶ Γέροντας Παχώμιος ὑπῆρξε μία ἔντονη μοναχικὴ καὶ θρησκευτικὴ προσωπικότης τοῦ τέλους τοῦ 19^{ου} αἰῶνος καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20^{ου}, μὲ ὑψηλὸ κῦρος καὶ βαθειὰ ἐπιρροή στὴν πνευματικότητα τῶν μαζῶν τοῦ Χιακοῦ λαοῦ.

Ἡ μνήμη του εἶναι ζωντανή καὶ ὁ ἴδιος ἀποτελεῖ πρότυπον τῆς εὐσεβείας καὶ κανόνα τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Τὰ θαύματα ποὺ ἐγένοντο καὶ γίνονται στὶς ἡμέρες μας διὰ πρεσβειῶν του, δίνουν τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴ στήριξη στοὺς ἀδύνατους τῶν ἡμερῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος πολλακίς στὸ παρελθὸν ἔχει ἀποστείλει συνοδικὴ ἀντιπροσωπεία στὴν Ἱερὰ Σκήτη, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς κοιμήσεως τοῦ Ὁσίου Παχωμίου, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἴδιο τὸ Μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο, κυρὸ Χρυσόστομο, ὡς καὶ τὸ Μακαριστὸ Μητροπολίτη Χίου, κυρὸ Στέφανο, ἀλλὰ καὶ προσφάτως μὲ τὸ νῦν Ἀρχιεπίσκοπο, κ. Καλλίνικον, γεγονόςς ποὺ ἀποδεικνύει τὴν τιμὴ καὶ εὐλάβεια τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ μακαρία τῇ λήξει ἀοιδίμου Ὁσίου πατρὸς Παχωμίου τοῦ Χίου.

Ὅταν τὸ ἔτος 2005 βρεθήκαμε γιὰ πρώτη φόρα ἐδῶ, στὴν ἱερὰ Σκήτη τῶν Ἁγίων Πατέρων, νὰ ἐορτάσουμε τοπικὰ τὴν ἱερὰ μνήμη τοῦ νέου ἀσκητοῦ τῆς μυροβόλου Χίου, τὸν Ὁσιο Παχώμιο, αἰσθανθήκαμε ἐναργῶς τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καὶ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Του ἀνάμεσά μας. Σήμερα, ἔπειτα ἀπὸ ἐννέα συναπτὰ χρόνια ἐορτασμοῦ τοῦ Ὁσίου στὴν τοπικὴ Ἐκκλησία τῆς Χίου, βρισκόμαστε καὶ πάλι ἐδῶ νὰ ἐορτάσουμε τὴ μνήμη του μὲ περισσότερη λαμπρότητα, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος νὰ συμπεριληφθεῖ στὸ Ἀγιολόγιο τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἕως καὶ σήμερα ἐπιβεβαιεῖ τὴν ἀγιότητα ὧσων φανέρωσαν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ στὴ ζωὴ τους. Γεγονὸς ποὺ ἐδραιώνει τὴν πίστη τῶν ἀδυνάτων τῶν ἡμερῶν μας.

Κλῆρος καὶ λαὸς αἰτούμεθα τὴν πρεσβεία τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Παχωμίου τοῦ νέου, πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν, ὅπως καταπέμπει διηνεκῶς τὴ θεία του Χάρη, τὴν πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα, πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἱεροῦ κλήρου νὰ φυλάσσει μὲ βαθεῖαν πίστην τὴν ἱερὰν

παρακαταθήκη τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, πρὸς θεραπείαν
πάντων τῶν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς πασχόντων, πρὸς ἐνίσχυση
τῶν ἐμπεριστάτων ἐν γένει ἀδελφῶν μας καὶ ἀπαλλαγὴ τῆς
πολυπαθοῦς πατρίδος μας ἀπὸ τὰ ὄρνεα ποὺ τὴν κατατρῶγουν!

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ Παχώμιε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας Χρυσόστομος